

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
 SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
 45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

FALL RETREAT & YOUTH CONGRESS

Conferința tinerilor din parohiile Mitropoliei Ortodoxe Române a celor două Americi din perioada 5-8 octombrie 2018 la *Faith and Heritage Center, Allegan, Michigan*

Biserica Sfântul Nicolae vă invită sâmbătă, **29 septembrie 2018**, la un **PICNIC** organizat în Alley Pond Park, Queens, NY. Vom avea, de asemenea, jocuri și activități recreative pentru copii. Vă așteptăm cu mic cu mare la o ieșire în aer liber. Adresă: Little Neck Bay, Queens, NY.

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SAPTAMANA 24 - 30 SEPTEMBRIE

Miercuri 26 SEPTEMBRIE:

Acatistul Sfantului Voievod Neagoe Basarab 6.30 PM

Vineri 28 SEPTEMBRIE:

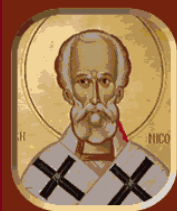
TAINA SFANTULUI MASLU 6.30 PM

Sambata 29 SEPTEMBRIE : PICNIC CHURCH

Duminica 30 SEPTEMBRIE:

Utrenie si Sfânta Liturghie 8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu
 917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
 Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
 cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA A 18-A DUPA RUSALII

În vremea aceea Iisus ședea lângă lacul Ghenizaret și a văzut două corăbii oprite lângă țărm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele. Atunci El, urcându-Se într-una din corăbii, care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puțin de la uscat și, șezând în corabie, învoața din ea mulțimile. Iar când a încetat să vorbească, i-a zis lui Simon: Îndepărtează-o la adânc și lăsați în jos mrejele voastre ca să pescuiți. Și, răspunzând, Simon a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic n-am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele. Și, făcând ei aceasta, au prins mulțime mare de pește, încât li se rupeau mrejele. De aceea, au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie să vină să-i ajute. Și au venit și au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se scufunde. Iar Simon-Petru, văzând aceasta, a căzut în genunchi, înaintea lui Iisus, zicând: Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos! Căci spaimă îi cuprinsese, pe el și pe toți cei ce erau cu el, pentru pescuirea atâtor pești. Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Și a zis Iisus către Simon: Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni. Și, trăgând corăbiile la țărm, au lăsat totul și au mers după El.

Ce este canonul de pocainta?

E medicamentul. Multă lume vede în canon un fel de act de terorism duhovnicesc. Și am întâlnit chiar și preoți care aplică canoanele așa, cu ghiotura, fără nici cel mai mic efort de discernământ duhovnicesc. Acum avem și invenții mărețe la capitolul acesta: călugări care dau 25 de Sfinte Masluri, că ăla e legat, 15 coți de pânză pentru femeile care au făcut avort... Dacă se poate cumpăra pânza din magazinul unde părintele are o fină care e pusă șefă, atunci canonul e împlinit cu totul!... Nenorociri de genul acesta. Avem prăvilarii noștri, care inventează canoane și acolo unde nu sunt.

Ei bine, în astfel de situații, astea nu pot fi socotite canoane serioase. Canon serios este, în primul rând, unul al restaurării persoanei, un canon al reactivării lui Hristos din om. De exemplu, mulți preoți se laudă: „Vai, eu îi opresc de la împărtașanie!” Asta nu-i canon, asta este un eșec! Când oprești oamenii de la împărtașanie nu înseamnă că i-ai canonit. Ești în plin eșec pastoral. Omul ăsta este exclus din Biserică. Noi nu folosim termeni foarte duri, noi n-avem, spre exemplu, excomunicarea, dar câtă vreme nu e în comunio, câtă vreme nu e în cuminecare, este ex-cuminecare. Nici nu știi ce-i mai rău: sa te excumunice sau sa te excuminece Biserica. Deci scoaterea din cuminecare înseamnă, de fapt, ruperea de vibrația vie a Bisericii lui Hristos. Unii chiar o fac cu o duritate deosebită și se dau rotunzi: „Dom'ne, i-am oprit pe ăia, eu nu las aia, nu iert aia...” Nu tu ești pus să ierți! Până la urmă Hristos poate ierta, în afara aerelor tale de neiertător. Poate să-l ierte pe unul și să-l omoare în fața ochilor tăi și tu să-ți dai seama că ai gafat fundamental!

Acum câțiva ani, împreună cu părinții de la facultate, analizam cazul unui preot ajuns în spital duhovnic - a și fost la televizor - și care îi dădea unuia, săracul, pe fază finală de cancer, să bată metanii la canon. Te-apucă răul când îți dai seama că un astfel de preot nu poate pricepe lucrurile acestea, absolut elementare! Revin la acest exemplu pentru că pe mine m-a speriat foarte tare; eram chiar la începutul preoției. Stările acestea de boală îndelungată, sau starea de însărcinare a femeilor, de pildă, sunt stări de har. Adică acolo se suspendă pentru o vreme canoanele și legea aceasta, strictețea absolută, pentru că întâlnirea cu moartea te face eliberat de canoanele pe care, până la urmă, le-am congrescut în Biserică, și te pun direct înaintea lui Dumnezeu. Unui om care a fost muribund, care a fost în comă - eu am trăit astfel de momente -, trebuie să îi administrez cu totul altfel canoanele. M-am dus la unul care era foarte bolnav, în comă, pe care n-am putut să-l împărtașesc.

Canoanele chiar îmi spun să nu fac asta neapărat, de aceea i-am atins doar împărtașania de buze; i-am rostit rugăciunea, l-am uns cu untdelemn sfințit înainte, în Taina Sfântului Maslu, am plâns la capul lui, iar omul, când și-a revenit, trecut prin moarte, primul lucru pe care și l-a amintit a fost: „preotul ăla care a plâns că n-a putut să mă împărtașească...” Dacă nu plângi cu muribundul, nu poți împărtași muribundul! Dumnezeu îți dă această carismă, de a scoate din limita morții pe foarte mulți, numai în momentul când tu împreună-pătimesti cu ei asupra împreună-pătimirii lui Hristos cu ei. Or, lucrurile acestea nu sunt așa de ușoare cum par la prima vedere. Revin, nu cred că Hristos este pompierul de serviciu! El este însuși Focul, adică El poate să mistuiască, să aprindă și să mențină vie o întreagă lucrare duhovnicească legată de om.

După îndeplinirea acestui canon de pocăință, urmează dezlegarea sau iertarea păcatelor. Părinte, ce simțiți efectiv când dați această dezlegare de păcate?

Pot să spun ce simt efectiv când primesc această dezlegare de păcate. Eu cred că nu există bucurie mai profundă în viața mea decât atunci când sunt dezlegat de păcatele pe care le-am săvârșit. E bucuria de a mă întâlni cu Hristos curat - nu foarte curat, pentru că

niciodată nu reușesc să arunc toată zgura din furnal -- și de a ști că în momentul în care eu scot din mine zgura, pot să-i ajut și pe alții să scoată zgura. Ispita cea mai mare pe care ți-o conferă preoția constă în două lucruri. Primul: atunci când ești duhovnic, să ai senzația că de tine depinde iertarea oamenilor (și nu este întotdeauna așa). Și al doilea: să uiți să te spovedești și tu duhovnicului tău, pentru a-i putea ajuta pe ceilalți. Niciodată, niciodată, în nicio situație, un preot care nu poartă grijă de viața lui duhovnicească nu poate să-i ajute pe ceilalți să poarte grijă de viața lor duhovnicească! E cazul și unor bătrâni de prin Biserică, care dacă nu se curăță ei, să nu-și închipuie că vor deveni izvoare curate. Ferească Dumnezeu! Că apa sălcie și neagră și grea întotdeauna pândește de departe drumetii pe calea mântuirii. Fântâna cu ghizdurile aurii nu întotdeauna poartă în sine apa cristalină.

Mie mi se întâmplă, ca preot (știți, acolo, sub epitrahil, nu așteaptă omul de la tine răspunsuri de genul: stai să văd ce zice cutare sau cutare alineat din manualul meu de nu știu care materie; semeni cu medicul curant, că nici medicul nu-și permite să ia agenda medicală de fiecare dată în mână să vadă: Boala asta ce el Ce medicament merge?), să constat, mai bine ca oricând, că omul n-are timp să stea ca să speculezi tu metafizică, să-i citezi prea des din Scriptură... Noi prea des cităm și facem uz incorect de **Scriptură**, de Sfinții Părinți, citând din abundență, așa cum face judecătorul, din nu știu care cod de procedură, termeni legali, dar prin aceasta nu neapărat morali... Nu-i chiar așa! Lucrurile acestea trebuie să le știi tu foarte bine, ca preot, pentru ca să poți găsi soluția și să poți introduce soluția între cei doi parametri: evanghelici și patristici. Dar, în același timp, trebuie să ai o bună cunoaștere a penitentului pe care-l ai în fața ta și, în primul rând, a sufletului celui pe care-l ai înaintea ta. Altfel Hristos ar fi lăsat un sistem de robotică penitențială cu tot felul de alcătuirii intelectualiste, cu harduri de programe din care să emane iertarea.

Ei bine, nu este cazul ca mireanul să-și asume responsabilități pe care le are doar duhovnicul. Eu cunosc cazuri în care s-a indicat cine cu cine se căsătorește, cine cu cine nu se căsătorește, cine-i bun de preoție, cine nu-i bun de preoție... Aere de genul acesta, duhovnicești, nu sunt îngăduite în Biserică. În Biserică, lucrurile sunt un pic altfel construite. Pentru ca să putem face lucruri bune, ne sfătuim împreună, construim împreună, dar cel care trage concluzia finală este Elristos, printr-unul dintre cei pe care îi trimite în astfel de misiuni. Unghia de la degetul mic al piciorului nu poate fi creier, concomitent! Ea are un loc al ei, piciorul se bazează pe ea, creierul stă în picioare pentru că degetul ăla e construit pentru punctul trupesc de acolo.

Când începi să schimbi funcțiile în Biserică și începi să te dai cap, când tu ești genunchi, riscurile sunt foarte grave! Or, dezarticularea spovedaniei vine din această confuzie de lucruri pe care le avem de împlinit, fiecare în punctul nodal în care Hristos ne-a așezat. Nu este îngăduit nimănui, în niciun caz, să sfătuiască în lucrurile în care nu s-a crescut să sfătuiască. Nu poți să dai la 80 de ani soluții unei familii care are 30 de ani, doar pentru că tu, în experiența ta particulară, ai trăit așa! Poți să exemplifici, să le spui, să sfătuiesti, dar în niciun caz nu poți să impui modelul tău celorlalți. Fiecare familie se zidește, se construiește, concretește în Hristos, în limita pe care Dumnezeu o îngăduie și, în general, e bine să funcționăm așa, în modele alternative. Poate n-ar fi rău să spunem că nici cei tineri n-ar trebui să dea totdeauna soluții imediat. Tinerețea este grabnică, vâlurită, iute de picior, soluțiile tinerilor sunt un pic șchioape de conștiința trăită câteodată, dar mie-mi par uneori mult mai fezabile decât celelalte.

Pr. Conf. Dr. Constantin Necula